

Никола Маџиров

**КОГА НЕКОЈ ЗАМИНУВА
СÈ ШТО Е СОЗДАДЕНО СЕ ВРАЌА**

На Марјан К.

Во прегратката зад аголот ќе препознаеш
дека некој некаде оди. Секогаш е така.
Живеам меѓу две вистини
како неонка што се колеба во
празен ходник. Моето срце собира
сè повеќе луѓе, зашто нив веќе ги нема.
Така е секогаш. Четвртина од будноста
ја трошиме во трепкање. Нештата
ги забораваме уште пред да ги изгубиме -
тетратката по краснопис, на пример.
Ништо не е ново. Седиштето во
автобусот е секогаш топло.
Последните зборови се пренесуваат
како накосени кофи во вообичаен летен пожар.
Утре пак ќе се повтори истото -
лицето пред да исчезне од фотографијата
првин ќе ги изгуби брчките. Кога некој заминува
сè што е создадено се враќа.

СТРЕЛКИ ОД ЧАСОВНИКОТ

Наследи го детството од албумот.
Пренеси ја тишината
што се шири и стеснува како
јато птици во лет.
В дланки зачувај ја
неправилната топка снег
и капките што се спуштаат
по линијата на животот.
Кажи ја молитвата
со склопени усни:
зборовите се семе што паѓа в саксија.

Молкот во утробата се учи.

Обиди се да се родиш
како голема стрелка по полноќ
и секундите веднаш ќе те престигнат.

СТРЕЛКИ ОД ЧАСОВНИКОТ

Наследи го детството од албумот.
Пренеси ја тишината
што се шири и стеснува како
јато птици во лет.
В дланки зачувај ја
неправилната топка снег
и капките што се спуштаат
по линијата на животот.
Кажи ја молитвата
со склопени усни:
зборовите се семе што паѓа в саксија.

Молкот во утробата се учи.

Обиди се да се родиш
како голема стрелка по полноќ
и секундите веднаш ќе те престигнат.

НЕБОТО СЕ ОТВОРА

Наследив неозначена куќа, со
неколку сронети гнезда
и пукнатини на сидот како жили
на возбуден љубовник.
Во нив ветерот спие
и зборовите на кондензирани
отсуства. Лето е
и мириса на стапната мајчина душичка.
Монасите ги привршуваат бројаниците,
небото се отвора да направи провев
во нашите души.
Дрвјата се зелени, ние невидливи,
и само така можат да се видат
нашите неродени деца и ноќта
што ги прави ангелите
уште почисти.

НЕШТА ШТО САКАМЕ ДА ГИ ДОПРЕМЕ

Ништо не постои надвор од нас:

вештачките езера испаруваат
во миговите кога сме жедни
за тишина, кога копривата станува
лековита билка, а градовите им ја враќаат
правта на најблиските гробишта.

Сите црно-бели цвеќиња од тапетите на
домовите што сме ги напуштиле
никнат низ безличните истории
во миговите кога нашите зборови
стануваат непрепишано наследство,
а нештата што сакаме да ги допреме -
нечие присуство.

Како непознат чевел сме
разнесен низ бегствата на кучињата скитници,
се држиме во преградка
како сплотени кабли низ тулите
на ненаселените куќи.

И веќе одамна ништо не постои
надвор од нас:

понекогаш сонце, светлина или ангел
еден со друг се нарекуваме.